

*Баюрко І. С., Танасієнко Я. Ф.,
магістранти спеціальності «Публічне управління та адміністрування»
Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла
Коцюбинського*

*Науковий керівник: Лапшин С.А.,
кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри публічного управління та адміністрування
Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла
Коцюбинського*

ОСНОВНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ НАДАННЯ ТРЕТИННОЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ В УКРАЇНІ

Публічне управління у медичній сфері спрямоване на забезпечення ефективності, якості та доступності медичних послуг для населення. Воно включає в себе планування та аналіз фінансових ресурсів, організацію медичного обслуговування, впровадження інформаційних технологій, забезпечення якості та безпеки пацієнтів, а також управління персоналом.

Завдяки публічному управлінню у медичній сфері можна вирішувати проблеми, що стосуються доступності до медичних послуг, ефективного використання ресурсів, розміщення медичних закладів, прогнозування потреб населення, розвитку інфраструктури, а також контролю якості медичних послуг.

З огляду на постійний розвиток медичної науки та технологій, високоспеціалізована медична допомога стає критично важливою для діагностики та лікування складних захворювань, що раніше були малодоступні або неможливі для лікування.

Метою статті є вивчення особливостей надання третинної медичної допомоги та формулювання основних напрямів удосконалення організації надання третинної медичної допомоги в Україні

В Україні відбувалися кілька сучасних тенденцій у розвитку третинного рівня медичної допомоги. Проте, слід пам'ятати, що ситуація може змінюватися з часом, і реформи можуть бути введені для вдосконалення системи охорони

здоров'я в Україні. Ось деякі загальні тенденції, які були актуальними на той момент:

1. Реформа охорони здоров'я: Україна продовжувала реформувати свою систему охорони здоров'я з акцентом на створенні більш ефективної та доступної медичної допомоги. Ця реформа передбачала модернізацію лікарень і клінік, впровадження електронної медичної картки та збільшення фінансування охорони здоров'я.

2. Забезпечення якості та стандартизація: Удосконалення системи контролю якості медичної допомоги і впровадження стандартизованих процедур стали пріоритетом. Це мало на меті підвищення якості надання медичних послуг та зменшення медичних помилок.

3. Телемедицина та цифрові інновації: Впровадження телемедицини та цифрових технологій в медичній сфері ставало все більш поширеним. Це дозволяло пацієнтам звертатися до лікарів віддалено, а також полегшувало обмін медичною інформацією.

4. Підвищення кваліфікації медичного персоналу: Підвищення кваліфікації лікарів і медсестер через навчання та тренінги ставало важливим компонентом розвитку третинного рівня медичної допомоги.

5. Розвиток спеціалізованих служб: Розвивалися спеціалізовані служби і центри для лікування різних хвороб, включаючи онкологію, кардіологію, нейрохірургію тощо.

6. Партнерство з міжнародними організаціями: Україна співпрацювала з міжнародними організаціями і донорами для отримання фінансової підтримки та технічної допомоги в розвитку своєї системи охорони здоров'я.

7. Зростання обсягу медичних послуг: Впровадження сучасних методів діагностики та лікування дозволяло розширювати обсяг наданих медичних послуг на третинному рівні [1].

Ці тенденції вказують на прагнення України покращити доступність та якість третинного рівня медичної допомоги для своїх громадян. Проте, деталі та результати цих змін можуть бути більш конкретними та актуальними на даний момент, тому рекомендується звертатися до актуальних джерел та офіційних повідомлень органів охорони здоров'я в Україні для отримання найновішої інформації.

Удосконалення організації та управління третинним рівнем медичної допомоги може покращити доступність та якість медичних послуг у будь-якій країні. Ось деякі загальні рекомендації щодо цього процесу:

1. Реформа системи фінансування: Розгляньте можливість реформи системи фінансування третинного рівня, щоб забезпечити стабільні та адекватні бюджети для лікарень і клінік. Збільшення фінансування може підвищити доступність послуг та забезпечити необхідну медичну техніку та обладнання.

2. Стандартизація та контроль якості: Розвинуйте систему стандартизації та контролю якості медичної допомоги на третинному рівні. Впровадження стандартів та процедур може допомогти зменшити медичні помилки і підвищити якість лікування.

3. Розширення спеціалізованих послуг: Розгляньте можливість розширення спеціалізованих послуг на третинному рівні, зокрема у галузях онкології, кардіології, нейрохірургії та інших. Це може полегшити доступ до високоспеціалізованої медичної допомоги.

4. Телемедицина та інновації: Впровадження телемедицини і сучасних технологій може покращити доступність медичних послуг на віддаленому та віддаленому доступі. Забезпечте інфраструктуру для телемедицини та цифрового обміну медичною інформацією.

5. Підвищення кваліфікації медичного персоналу: Забезпечте можливості для постійного підвищення кваліфікації лікарів, медсестер та інших

медичних працівників. Надайте їм доступ до найновіших методів діагностики та лікування.

6. Розвиток медичного дослідження: Підтримуйте дослідження та інновації у сфері медицини на третинному рівні. Це може сприяти розвитку нових методів лікування та покращити результати лікування пацієнтів.

7. Участь громади та пацієнтів: Залучайте громаду та пацієнтів до процесу управління та прийняття рішень. Створіть механізми для збору фідбеку від пацієнтів та враховуйте їхні потреби та побажання.

8. Партнерства з міжнародними організаціями: Розгляньте можливість співпраці з міжнародними організаціями та донорами для отримання фінансової підтримки та технічної допомоги в розвитку третинного рівня медичної допомоги [2, с.8-9].

Ці рекомендації можуть бути використані як основа для подальшого вдосконалення організації та управління третинним рівнем медичної допомоги в Україні. Важливо розглядати конкретні особливості та потреби вашої країни при розробці та впровадженні реформ у сфері охорони здоров'я.

Інформаційні технології (ІТ) відіграють ключову роль у покращенні управління в різних галузях, включаючи охорону здоров'я. Вони допомагають оптимізувати процеси, збільшити ефективність та покращити доступність та якість медичних послуг. Ось деякі способи, які ІТ впливають на управління в системі охорони здоров'я:

1. Електронна медична історія (ЕМІ): ІТ дозволяють зберігати та обмінюватися медичною інформацією між лікарнями, клініками та лікарями. Це полегшує спільну роботу медичного персоналу, зменшує ризик втрати інформації та покращує континуїтет медичної допомоги.

2. Телемедицина: Технології відеокommунікації дозволяють лікарям проводити консультації та діагностику віддалено. Це особливо корисно в сільських районах або під час кризових ситуацій.

3. Аналітика даних: ІТ можуть забезпечити збір та аналіз великих обсягів медичних даних. Це допомагає виявляти тенденції, покращувати якість лікування, розробляти профілактичні заходи та оптимізувати розподіл ресурсів.

4. Електронні медичні записи (EMR): EMR замінюють паперові медичні картки, спрощуючи процес реєстрації та документації, покращуючи доступність історії хвороби та сприяючи забезпеченню більшої точності.

5. Інтернет речей (IoT): Медичні пристрої, які підключені до Інтернету, можуть відстежувати стан пацієнтів в реальному часі і передавати дані в медичні системи. Це корисно для моніторингу хворих та надання реакції на події в реальному часі.

6. Мобільні додатки для здоров'я: Розробка мобільних додатків дозволяє пацієнтам отримувати інформацію про свій стан здоров'я, приймати ліки, записувати симптоми і навіть віддалено консультиватися з лікарем.

7. Системи управління лікарнями і клініками: ІТ допомагають автоматизувати реєстрацію пацієнтів, розкладання прийому лікаря, облік медичних ресурсів та інші адміністративні завдання.

8. Безпека даних: У зв'язку з чутливістю медичних даних, важливо забезпечити їхню захищеність від несанкціонованого доступу. Це включає в себе застосування сучасних методів шифрування та заходів для забезпечення конфіденційності даних пацієнтів [3, с.100].

ІТ можуть значно покращити ефективність та якість медичної допомоги, спростити адміністративні процеси та полегшити доступ пацієнтів до медичних послуг. Проте, важливо розглядати питання безпеки даних і дотримуватися відповідних стандартів та регуляцій при впровадженні ІТ-рішень у системі охорони здоров'я.

Таким чином, ми розглянули ключові аспекти, які можуть бути вдосконалені у системі третинного рівня медичної допомоги в Україні. Удосконалення організації третинного рівня може включати структурну

оптимізацію, забезпечуючи ефективну координацію між різними медичними закладами. Один із ключових напрямків — забезпечення фінансової стійкості, що може включати перегляд моделей фінансування та впровадження ефективного бюджетування. Впровадження телемедицини може стати ефективним інструментом для забезпечення доступу до високоякісних медичних послуг у віддалених регіонах. Розбудова мережі спеціалізованих медичних центрів може покращити доступність та якість високоспеціалізованої медичної допомоги.

Заохочення та підтримка наукових досліджень в університетських лікарнях може сприяти розвитку медичних наук та впровадженню інновацій. Залучення громади до процесів управління та контролю за наданням медичної допомоги може сприяти більш ефективній та відповідальній системі.

Список використаних джерел:

1. Баєва О. В. Менеджмент в галузі охорони здоров'я. URL: http://pidruchniki.ws/1781040937372/meditsina/menedzhment_u_galuzi_ohoroni_zdorovya_#_bayeva_ov
2. Дем'яненко Л. Перспективи медичної реформи: аналіз на основі показників Держбюджету-2020. *«Стратегія – 2020» практика суспільних перетворень*. 2019. № 103 (156). – С. 7–13. URL: http://nbuviar.gov.ua/images/praktuka_susp_peretvoren/2019/103.pdf.
3. Музика І. С., Возняк Г. В. Система охорони здоров'я в умовах інституційних змін в Україні: фінансові аспекти. *Світ фінансів*. 2016. № 1. С. 99–108.

Дзюман О. І.,

*студентка 4 курсу спеціальності 081 «Право» історичного факультету
Житомирського державного університету імені Івана Франка,*

Науковий керівник: Рудницька О. П.,

*кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри права та публічного
управління Житомирського державного університету імені Івана Франка*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДПУСТОК У ПЕРІОД ДІЇ ВОЄННОГО СТАНУ

Після здобуття Україною незалежності одним із першочергових завдань розбудови демократичної, соціальної та правової держави стало формування власної законодавчої бази, в тому числі і в галузі трудового права. Комплексно правове регулювання тривалості та порядку надання відпусток здійснюється нормами Кодексу законів про працю України та Закону України «Про відпустки» від 15 листопада 1996 р.

Загалом, відпустки є найтривалішим часом відпочинку працівників, передбаченим міжнародним та національним законодавством. Згідно ст.45 Конституції України, кожен, хто працює, має право на відпочинок [1]. Відпустки дозволяють працівнику більш повноцінно підійти до відпочинку, відновлення працездатності, зміцнення здоров'я, а також задовольнити значущі для працівника та його сім'ї потреби та інтереси в народженні та вихованні дітей, навчанні, науці, спорті тощо.

До часу відпочинку належить перерва протягом робочого дня, щоденний відпочинок, міжзмінний відпочинок, вихідні, святкові й неробочі дні, а також щорічні відпустки [8, с.3]. Тривалість відпусток незалежно від режимів та графіків роботи розраховується в календарних днях. Але, у період дії воєнного стану, святкові та неробочі дні при визначенні тривалості щорічних відпусток та додаткової відпустки працівникам, які мають дітей або повнолітню дитину - особу з інвалідністю з дитинства підгрупи А І групи, не враховуються [3].